



Україна  
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я  
І М Е Н Е М У К Р А Ї Н И

07 вересня 2018 р.

Справа №0540/5241/18-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі:  
головуючого - судді Логойди Т.В.,

розглянувши в порядку письмового провадження (за правилами спрощеного позовного провадження) адміністративну справу за позовом Чернешової Валентини Григорівни до Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області про визнання протиправною бездіяльності, визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії,

в с т а н о в и в:

У червні 2018 року Чернешова В.Г. звернулася до суду з вказаним адміністративним позовом, в якому зазначала, зокрема, що є внутрішньо переміщеною особою, яка за місцем фактичного проживання перебуває на обліку у відповідача як отримувач пенсії. З квітня 2016 року виплату пенсії припинено з підстав, що не передбачені ст. 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Вважаючи, що відповідачем порушено право на пенсійне забезпечення, просив:

- визнати протиправною бездіяльність Костянтинівського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області, яка полягає у невиплаті їй пенсії, починаючи з 01 квітня 2016 року:

- визнати протиправним та скасувати рішення Костянтинівського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області про припинення виплати їй пенсії;

- зобов'язати Костянтинівське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області поновити виплату їй пенсії з 01 квітня 2016 року.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 10 серпня 2018 року у справі допущено заміну відповідача Костянтинівське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області його правонаступником Костянтинівсько-Дружківським об'єднаним управлінням Пенсійного фонду України Донецької області.

Відзив на позовну заяву у встановлений строк подано не було. Пояснень щодо поважних причин його неподання – до суду не подано.

З огляду на наведене неподання суб'єктом владних повноважень відзиву на позов без поважних причин судом кваліфіковано як визнання позову (ч. 4 ст. 159 Кодексу адміністративного судочинства України).

Суд неодноразово витребував у відповідача докази (ухвали суду від 10 серпня 2018 року, від 03 вересня 2018 року), однак в порушення ст. 1291 Конституції України, ст. 14 Кодексу адміністративного судочинства України ухвали суду з боку відповідача – суб'єкта владних повноважень виконано не було. Пояснень щодо поважних причин неможливості їх



\*306\*3199063\*1\*2\*

виконання – до суду не подано.

Судом встановлено, що Чернешова В.Г., 12.08.1936р.н., є пенсіонером та внутрішньо переміщеною особою, місце проживання якої було зареєстровано на території, де органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження (м. Горлівка Донецької обл.), а фактичне місце проживання/перебування – на підконтрольній українській владі території (с.Довга Балка Костянтинівського р-ну Донецької обл.), що підтверджується довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи від 21 вересня 2017 року №0000339603.

Перебуває на обліку у відповідача (який на підставі постанови Кабінету Міністрів України від 08 листопада 2017 року № 821 є правонаступником Костянтинівського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області) як отримувач пенсії за віком.

Виплату пенсії припинено з підстав, що не передбачені ст. 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», що відповідачем не заперечується.

Дослідивши матеріали справи, вирішивши питання чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги та заперечення, та якими доказами вони підтверджуються, чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження, які правові норми належить застосувати до цих правовідносин, суд дійшов висновку, що позов підлягає задоволенню з таких підстав.

Статтею 46 Конституції України визначено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними.

Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Статус внутрішньо переміщеної особи врегульований Законом України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб», відповідно до преамбули якого цей Закон відповідно до Конституції та законів України, міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, встановлює гарантії дотримання прав, свобод та законних інтересів внутрішньо переміщених осіб.

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» для взятої на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав на зайнятість, пенсійне забезпечення, загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття, у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності, на отримання соціальних послуг здійснюється відповідно до законодавства України.

Принципи, засади і механізми функціонування системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, призначення, перерахунку і виплати пенсій, надання соціальних послуг з коштів Пенсійного фонду, що формуються за рахунок страхових внесків роботодавців, бюджетних та інших джерел визначені Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Статтею 8 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» передбачено право громадян України на отримання пенсійних виплат та соціальних послуг.

Частиною 3 ст. 4 вказаного Закону визначено, що виключно законами про пенсійне забезпечення визначаються: види пенсійного забезпечення; умови участі в пенсійній системі чи її рівнях; пенсійний вік для чоловіків та жінок, при досягненні якого особа має право на отримання пенсійних виплат; джерела формування коштів, що спрямовуються на пенсійне



забезпечення; умови, норми та порядок пенсійного забезпечення; організація та порядок здійснення управління в системі пенсійного забезпечення.

Згідно зі ст. 5 вказаного Закону виключно цим Законом, визначаються, зокрема порядок здійснення пенсійних виплат за загальнообов'язковим державним пенсійним страхуванням; порядок використання коштів Пенсійного фонду та накопичувальної системи пенсійного страхування.

Відповідно до ч. 1 ст. 47 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» пенсія виплачується щомісяця, у строк не пізніше 25 числа місяця, за який виплачується пенсія, виключно в грошовій формі за зазначеним у заяві місцем фактичного проживання пенсіонера в межах України організаціями, що здійснюють виплату і доставку пенсій, або через установи банків у порядку, передбаченому Кабінетом Міністрів України.

Право позивача на отримання пенсії відповідачем не заперечується.

Підстави для припинення виплати пенсії визначені 1 ст. 49 вказаного Закону, згідно з якою виплата пенсії за рішенням територіальних органів Пенсійного фонду або за рішенням суду припиняється:

- 1) якщо пенсія призначена на підставі документів, що містять недостовірні відомості;
- 2) на весь час проживання пенсіонера за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;
- 3) у разі смерті пенсіонера;
- 4) у разі неогримання призначеної пенсії протягом 6 місяців підряд;
- 5) в інших випадках, передбачених законом.

Отже, припинення виплати пенсії можливе лише на підставі відповідного рішення, що прийнято органом Пенсійного фонду або судом, і лише з підстав визначених статтею 49 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», перелік яких є вичерпним та передбачає можливість припинення виплати пенсії з інших підстав виключно у випадках, передбачених законом.

Законом України «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» підстави для припинення (призупинення) виплати пенсії – не встановлені.

В судовому порядку виплата пенсії позивачу не припинялася.

Органом Пенсійного фонду рішення про припинення виплати пенсії з встановлених законом підстав – не приймалося.

Посилання відповідача на те, що відбулося призупинення виплати пенсії позивача, є неприйнятними, оскільки таке зупинення з подальшим поновленням виплати пенсії законом передбачено лише щодо пенсії по інвалідності в разі зміни групи інвалідності (ст.35 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»).

Враховуючи наведене, орган Пенсійного фонду безпідставно не виплачує позивачу пенсію.

Статтею 24 Конституції України встановлено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

В даному спорі наявність у позивача статусу внутрішньо переміщеної особи створює для нього, на відміну від інших громадян України, певні перешкоди в отриманні його пенсії, яка призначена у зв'язку з трудовою діяльністю, і потребує від пенсіонера здійснення додаткових дій, які не передбачені законами щодо пенсійного забезпечення, зокрема, ідентифікації особи, надання заяви про поновлення виплати пенсії, яка була припинена органом Пенсійного фонду без прийняття відповідного рішення, тощо.

В Україні визнається і діє принцип верховенства права, Конституція України має найвищу юридичну силу, її норми є нормами прямої дії, а тому органи державної влади та





органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ст. 8, ч.2 ст. 19 Конституції України).

Верховний Суд України 06 жовтня 2015 року ухвалив постанову в справі №608/1189/14-а, де зазначив, що держава відповідно до конституційних принципів зобов'язана гарантувати це право (право на отримання пенсії) незалежно від того, де проживає особа, якій призначена пенсія.

Європейський суд з прав людини у рішенні від 08 липня 2004 року в справі «Ілашку та інші проти Молдови та Росії», задовольняючи позов щодо Молдови, визнав, що Уряд Молдови, який є єдиним законним Урядом Республіки Молдова за міжнародним правом, не здійснював влади над частиною своєї території, яка перебуває під ефективним контролем «Молдавської Республіки Придністров'я». Однак, навіть за відсутності ефективного контролю над Придністровським регіоном, Молдова все ж таки має позитивне зобов'язання за статтею 1 Конвенції вжити заходів, у рамках своєї влади та відповідно до міжнародного права, для захисту гарантованих Конвенцією прав заявників.

Європейський суд з прав людини (далі - ЄСПЛ) в рішенні у справі «Пічкур проти України», яке набрало статусу остаточного 07 лютого 2014 року, встановив, що право на отримання пенсії як таке, стало залежним від місця проживання заявника. Це призвело до ситуації, в якій заявник, пропрацювавши багато років у своїй країні та сплативши внески до системи пенсійного забезпечення, був зовсім позбавлений права на пенсію лише на тій підставі, що він більше не проживає на території України (пункт 51 цього рішення). У пункті 54 вказаного рішення ЄСПЛ зазначив, що наведених вище міркувань ЄСПЛ достатньо для висновку про те, що різниця в поводженні, на яку заявник скаржився, порушувала статтю 14 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, згідно з якою користування правами та свободами, визнаними в Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою - статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження, або за іншою ознакою, у поєднанні зі статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, якою передбачено право кожної фізичної або юридичної особи мирно володіти своїм майном та закріплено, що ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Європейський суд з прав людини зазначив, що в контексті статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод поняття «майно» охоплює як «наявне майно», так і активи, включаючи право вимоги, з посиланням на які заявник може стверджувати, що він має принаймні законні очікування стосовно ефективного здійснення свого «права власності» (п. 74 рішення від 02.03.2005 року у справі «Von Maltzan and Others v. Germany»). Європейський суд з прав людини зробив висновок, що певні законні очікування заявників підлягають правовому захисту, та сформував позицію для інтерпретації вимоги як такої, що може вважатися «активом»: вона повинна мати обґрунтовану законну підставу, якою, зокрема, є чинна норма закону, тобто встановлена законом норма щодо виплат (пенсійних, заробітної плати, винагороди, допомоги) на момент дії цієї норми є «активом», на який може розраховувати громадянин як на свою власність. Таким чином, статтю 1 Першого протоколу до Конвенції слід застосовувати для захисту «правомірних (законних) очікувань».

Припинення виплати пенсії позивачу відбулося не у спосіб, що передбачений законом, і з точки зору положень ст. 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод мало місце втручання у право власності позивача, і таке втручання не було законним.

Припиненням виплати пенсії з підстав, що не передбачені законом, порушено право позивача на отримання пенсії, на що позивач мав законні очікування.



Оскільки відповідач без поважних причин не виконав ухвал суду про витребування доказів, тому з огляду на наведене з метою ефективного захисту порушених прав позивача позовні вимоги підлягають задоволенню іншим шляхом - шляхом визнання протиправною бездіяльності суб'єкта владних повноважень щодо невиконання позивачу пенсії із зобов'язанням відповідача поновити нараховання та виплату позивачу пенсії з дня припинення її виплати зі сплатою заборгованість по ній (п. 10 ч. 2 ст. 245 Кодексу адміністративного судочинства України).

Вирішуючи спір судом враховані правові висновки, що викладені у рішенні Верховного Суду від 03 травня 2018 року за результатами розгляду зразкової справи №805/402/18 (провадження № Пз/9901/20/18), які відповідно до ч. 5 ст. 242 Кодексу адміністративного судочинства України мають бути враховані судом при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин.

Щодо строку захисту порушеного права.

Відповідно до ч. 2 ст. 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» нараховані суми пенсії, не отримані з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, виплачуються за минулий час без обмеження будь-яким строком з нарахованням компенсації втрати частини доходів.

Порушення прав позивача – не отримання нарахованих сум пенсії – відбулося з вини органу, що призначає і виплачує пенсію, і мало триваючий характер. Процесуальний строк обмежує лише строк звернення до суду з позовом, і не обмежує строк захисту порушеного права, якщо спеціальними нормами матеріального права встановлені більші строки для такого захисту (в даному випадку на підставі ч. 2 ст. 46 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» позивач має право захистити своє порушене право на виплату пенсії за минулий час без обмеження будь-яким строком). На необхідність застосування при розгляді справ щодо пенсійного забезпечення крім процесуальних строків також й положень спеціальних норм неодноразово зазначалося і в рішеннях Верховного Суду України (зокрема, в рішенні від 25 травня 2016 року в справі № 21-1249а16).

Аналогічні висновки щодо застосування норм права викладені в постанові Верховного Суду від 03 травня 2018 року в справі № 805/402/18 (провадження №Пз/9901/20/18), які відповідно до ч. 5 ст. 242 Кодексу адміністративного судочинства України мають бути враховані судом при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин.

Щодо розподілу судових витрат.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 10 серпня 2018 року сплату судового збору в сумі 704,80 грн. за подання до суду позовної заяви відстрочено до ухвалення судового рішення у справі.

Згідно з ч. 2 ст. 133 Кодексу адміністративного судочинства України якщо у строк, встановлений судом, судові витрати не будуть оплачені, позовна заява залишається без розгляду або витрати розподіляються між сторонами відповідно до судового рішення у справі, якщо сплату судових витрат розстрочено або відстрочено до ухвалення судового рішення у справі.

Відповідно до ч. 1 ст. 139 вказаного Кодексу, яка регулює питання розподілу судових витрат, при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Оскільки сплату судового збору, що підлягав оплаті відповідно до положень цього Кодексу, відстрочено до ухвалення судового рішення у справі, і судовий збір не оплачено, тому відповідно до наведених вимог процесуального законодавства при задоволенні позову такий судовий збір підлягає стягненню за рахунок бюджетних асигнувань відповідача -



суб'єкта владних повноважень.

Керуючись статтями 32, 139, 243 - 246 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

в и р і ш и в:

Позов Чернешової Валентини Григорівни (85140, Донецька обл., Костянтинівський р-н, с.Довга Балка, вул.Сонячна, 37, ПІН 1337304826) до Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області (85114, Донецька обл., м.Костянтинівка, вул.Цюлковського, 25, код ЄДРПОУ 42171400) про визнання протиправною бездіяльності, визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії задовольнити.

Визнати протиправною бездіяльність Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області щодо невиконання Чернешовій Валентині Григорівні пенсії.

Зобов'язати Костянтинівсько-Дружківське об'єднане управління Пенсійного фонду України Донецької області поновити нарахування та виплату пенсії Чернешовій Валентині Григорівні, і сплатити заборгованість по ній з дня припинення її виплати.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Костянтинівсько-Дружківського об'єднаного управління Пенсійного фонду України Донецької області (85114, Донецька обл., м.Костянтинівка, вул.Цюлковського, 25, код ЄДРПОУ 42171400) на користь державного бюджету України (Державна судова адміністрація України, розрахунковий рахунок: 31211256026001, ГУК у м.Києві/м.Київ/22030106, код отримувача 37993783, банк отримувача Казначейство України (ЕАП), код банку отримувача 899998, код класифікації 22030106) судовий збір в сумі 704 (сімсот чотири) грн. 80 (вісімдесят) коп.

Рішення набирає законної сили у строк та у порядку, що визначені статтею 255 КАС України, і може бути оскаржене до суду апеляційної інстанції шляхом подання апеляційної скарги через суд першої інстанції протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

Повне рішення судом складено 07 вересня 2018 року.

Суддя

Логойда Т. В.



\*306\*3199063\*1\*2\*